

Sygn. akt I UK 276/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania A. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lutego 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w O.
z dnia 10 marca 2014 r., sygn. akt III Ua [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 10 marca 2014 r., po rozpoznaniu sprawy z odwołania A.B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P. o zasiłek chorobowy, na skutek apelacji organu rentowego od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 21 października 2013 r. (mocą którego zmieniono częściowo decyzje organu rentowego z 16 listopada 2011 r., z 28 listopada 2011 r. i z 23 grudnia 2011 r. w ten sposób, że przyznano odwołującemu się prawo do zasiłku chorobowego od dnia 11 października 2011 r. do dnia 9 stycznia 2012 r., oddalając odwołanie w pozostałym zakresie, a ponadto zmieniono decyzje organu rentowego z 13 stycznia 2012 r., z 6 lutego 2012 r., z 12 marca 2012 r. i z 3 kwietnia 2012 r. i przyznano odwołującemu się prawo do zasiłku chorobowego od dnia 10 stycznia 2012 r. do dnia 17 kwietnia 2012 r. oraz

zmieniono decyzję organu rentowego z 28 lutego 2012 r. i przyznano odwołującemu się prawo do świadczenia rehabilitacyjnego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego na okres dwóch miesięcy od wyczerpania zasiłku chorobowego), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie w całości.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną odwołującego się. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości, a także o uchylenie w części wyroku Sądu Rejonowego w O. w zakresie pkt 1, tj. w części zmieniającej decyzję organu rentowego z 16 listopada 2011 r., z 28 listopada 2011 r. i z 23 grudnia 2011 r. (w zakresie odmowy wypłaty zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 października 2011 r. do dnia 11 listopada 2011 r.) i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje; ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonych wyroków i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. w całości i zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się zwrotu kosztów postępowania. Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., obowiązującym od 6 lutego 2005 r., skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji - wyroków i postanowień co do istoty sprawy wydanych w postępowaniu nieprocesowym (art. 519¹ § 1 k.p.c.) oraz od postanowień w przedmiocie odrzucenia pozwu i umorzenia postępowania.

Nadzwyczajny charakter skargi kasacyjnej jako środka zaskarżenia ujawnia się w stawianych jej wymaganiach konstrukcyjnych. Wymagania te określa art. 398⁴ § 1 k.p.c. Zgodnie z jego treścią, skarga kasacyjna powinna, poza czynieniem zadość wymaganiom przewidzianym dla każdego pisma procesowego, zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części,
- 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie,
oraz
- 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub uchylenia i zmiany.

Inaczej mówiąc, w art. 398⁴ § 1 k.p.c. ustawodawca skatalogował - odrębnie w trzech punktach - konstrukcyjne elementy skargi kasacyjnej, a więc cechy istotne (kreatywne) tego szczególnego środka zaskarżenia, podkreślając zarazem w ten sposób rangę tych elementów. Są to wymagania bezwzględne. Ich ewentualny brak nie może być uzupełniony po upływie terminu do wniesienia skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2005 r., II PZ 49/05, niepublikowane). Pogląd o braku możliwości uzupełnienia braków konstrukcyjnych skargi kasacyjnej znajduje oparcie we wcześniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym kasacji, zgodnie z którym brak któregokolwiek z istotnych (konstrukcyjnych, kreatywnych) elementów kasacji, określonych w którymkolwiek z punktów nieobowiązującego już art. 393³ § 1 k.p.c., nie podlegał naprawieniu w trybie art. 130 § 1 k.p.c., a kasacja dotknięta takim nieusuwalnym brakiem podlegała odrzuceniu *a limine* (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC z 2001 nr 3, poz. 51; z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC z 2001 nr 3, poz. 52; z 16 listopada 2005 r., V CZ 134/05, niepublikowane). Również skarga kasacyjna niezawierająca któregokolwiek z elementów konstrukcyjnych wymienionych w obecnie obowiązującym art. 398⁴ § 1 k.p.c. dotknięta jest nieusuwalnym brakiem powodującym jej odrzucenie na podstawie art. 398⁶ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 29 grudnia 2005 r., I CSK 113/05, niepublikowane, z 29 grudnia 2005 r., I CSK 109/05, niepublikowane, z 9 grudnia 2005 r., II CSK 119/05, niepublikowane) - albo przez sąd drugiej instancji, albo przez Sąd Najwyższy.

Skarga kasacyjna wniesiona w rozpoznawanej sprawie nie spełnia wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze,

nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie jest trzecią instancją sądową badającą dowody i czyniącą na ich podstawie ustalenia faktyczne, lecz jest sądem prawa - wyjaśnia istotne zagadnienia prawne, dokonuje wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, usuwa z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Wyłączenie z zakresu zainteresowania Sądu Najwyższego oceny dowodów i ustalania faktów dokonane zostało wprost w art. 398³ § 3 k.p.c., w którym ustanowiono zakaz włączania do podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących tych zagadnień. Oznacza to, że skarga kasacyjna oparta wyłącznie na tak określonej, wykluczonej przez ustawodawcę podstawie, jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu w oparciu o art. 398⁶ § 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC z 2006 nr 4, poz. 76, czy też postanowienie tego Sądu z dnia 23 października 2006 r., I UK 194/06, Lex nr 950611).

W przedmiotowej sprawie powołana przez skarżącego podstawa skargi kasacyjnej obejmuje wyłącznie zarzuty odnoszące się do ustalenia faktów na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co implikuje niedopuszczalność wniesionego środka zaskarżenia i jego odrzucenie.